

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

MELUKYLÄN LAPSILLA ON HAUSKAA!

WSOY

Astrid Lindgren

MELUKYLÄN
LAPSILLA
ON HAUSKAA!

Suomentanut Kristiina Rikman

Kuvittanut Ingrid Vang Nyman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

BARA ROLIGT I BULLERBYN

Alkuteoksen kustantanut 1952 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1952 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren
Company, Lidingö, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen
suomentamana 1961 nimellä *Kyllä meillä oli hauskaa*

ISBN 978-951-0-44055-1

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Melukylässä vasta on hauskaa	7
Minä saan karitsan	15
Pontus käy koulua	22
Matkalla koulusta kotiin.....	30
Ollen hammas heiluu	41
Anna ja minä ei tiedetä mitä me tehdään.....	51
Viisasten arkku.....	58
Lasse pyydystää alkuhärkiä	69
Melukylässä on juhannus.....	82
Kirsikkakauppiat.....	92
Anna ja minä ruvetaan ehkä lapsenhoitajiksi	104
Rapumerroilla	122

MELUKYLÄSSÄ VASTA ON HAUSKAA

Minä olen Lisa. Olen 10-vuotias ja asun Melukylässä. Äiti sanoo, että kylä on saanut nimensä siksi, että lapset pitävät niin kovaa meteliä. Miten kuusi lasta voikin meluta niin kovasti, hän sanoo. Kuulostaa siltä kuin meitä olisi ainakin kolme kertaa kuusi. Mutta Lasse se meistä äänekkäin on. Hänestä lähtee takuulla yhtä paljon ääntä kuin kymmenestä tavallisesta pojasta. Ja Bosse ja Olle auttavat parhaansa mukaan. Britta ja Anna ja minä ollaan sentään joskus hiljaa.

Jos joku aikoo tulla tänne Melukylään, hänen on noustava aika monta jyrkkää mäkeä. Melukylä sijaitsee korkealla. Jos se olisi vielä vähän ylempänä, tähtiä voisi noukkia taivaalta tavallisella haravalla, sanoo Lasse. Melukylästä avautuvat hienot näköalat, koska se on niin korkealla. Vaikka tietysti sieltä näkyy enim-

mäkseen metsää. Mutta toisista ihmisistä on hienoa nähdä paljon metsää. He tulevat tänne varta vasten katsomaan. Kerran tuli muuan hieno rouva autollaan, ja hänellä oli mukanaan tyttö.

”Me haluamme vain ihailla maisemaa”, sanoi se hieno rouva. Hänellä oli punainen takki ja punainen hattu, ja hän oli oikein kaunis. Ja hänen tyttärensäkin oli kaunis ja hänellä oli vaaleansininen leninki ja siinä pieni punainen rintaneula. Tytön nimi oli Monika ja hän oli jokseenkin minun kokoiseni.

Äiti kysyi haluaisivatko he juoda tilkan kirsikkamehua meidän puutarhassamme. Ja minä voisin jutella Monikan kanssa. Voi jospa Britta ja Anna olisi-

vat olleet apuna. Mutta he eivät olleet kotona, vaan asioilla Suurkylässä. Lasse ja Bosse ja Olle olivat kotona. Mutta he eivät todellakaan jutelleet Monikan kanssa. He vain pelleilivät nurkan takana. Ja välillä he kurkkivat meitä ja nauroivat ääneen.

”Ovatko he sinun veljiäsi”, kysyi Monika.

”Vain Lasse ja Bosse”, minä sanoin. ”Ei Olle.”

”Kuka heistä on Olle”, sanoi Monika.

”Tuo jolla on vähän tukkaa”, minä sanoin.

Mutta juuri silloin Lasse koikkelehti paikalle puujaloillaan. Varmasti vain kerjätäkseen huomiota. Lassella on niin korkeat puujalat, että kun hän seisoo niillä hän voi kurkistaa sisään meidän talon yläkerran ikkunoista. Hän teki niin kerran kun minä istuin huoneessani leikkimässä nukkeilla. Kuinka ollakaan, Lasse työnsi päänsä sisään ikkunasta. Hän nosti myssyään ja sanoi:

”Hyvää päivää rouva, mitäs teille kuuluu näin kauniina iltana?”

Ensin minä säikähdin, mutta sitten juoksin ikkunaan ja näin että Lasse seiso i puujaloilla. Hän oli vasta saanut ne.

Mutta nyt hän halusi vain esiintyä Monikalle. Hän käveli ympäriinsä puujaloilla puutarhassa ja huuteli Bosselle ja Ollelle:

”Täältä ylhäältä on tosi hienot näköalat!”

Ada, meidän piikamme, oli sattumoisin juuri silloin menossa ruokkimaan porsaita. Hän oli jättänyt sianruokasangon keittiön oven ulkopuolelle. Ja eikös Lassen pitänyt hoippua juuri sinne ja kaatua! Hän kaatoi sangon ja päätyi itse sianruoan sekaan.

”Nyt meilläkin on hienot näkymät”, Bosse nauroi ja hakkasi polviaan. Ja Monikakin nauroi. Lasse luikki tiehensä pesutupaan ja asettui vesikraanan alle peseytymään. Sitten hän palasi likomärkänä mutta yritti näyttää yhtä koppavalta kuin aiemminkin. Hän väänsi vettä tukastaan ja katsoi Monikaa ja sanoi:

”Mitäpä sitä ei tekisi huvittaakseen ihmisiä!”

Äiti käski hänet sisälle vaihtamaan kuivat vaatteet, mutta hän tuli vikkellästi takaisin. Ja sitten pojatkin juttelivat Monikan kanssa. Tai siis ei Olle tietenkään, sillä hän ei juttele tuntemattomien kanssa. Mutta kuinka ollakaan, hän sanoi Monikalle:

”Haluatko nähdä minun pikkusiskoni?”

Ja sitten hän juoksi kotiin ja haki Kerstinin. Kerstin on vasta puolitoistavuotias. Olle pitää hänestä kovasti. Eikä siinä ole mitään ihmeellistä, sillä Kerstin on oikein soma, ja hän on Ollen ainoa sisko. Olle

istutti Kerstinin Monikan polvelle, ja Kerstin kiskoi Monikaa tukasta niin että siitä irtosi pieni tupsu. Mutta ei Monika suuttunut. Hän tiesi että pikkulapset tekevät niin.

Minä istuin ja tuijotin Monikan rintaneulaa ja sanoin:

”Onpa sinulla hieno rintaneula.”

”Haluatko sen”, kysyi Monika.

Enhän minä sitä halunnut, en minä siksi sanonut, mutta se oli hieno.

Mutta Monika otti rintaneulan ja antoi sen minulle. Ja hänen äitinsä sanoi, että minä saisin sen. Mutta minun äitini sanoi:

”Eihän se mitenkään passaa...!”

Mutta minä sain rintaneulan, ja siinä oli pieniä punaisia helmiä ja se oli kaunein koskaan näkemäni rintaneula. Nyt se on minun. Se on minulla rasiassa piironginlaatikossa.

Vähän ajan päästä Britta ja Anna tulivat kotiin Suurkylästä. Ja he katsoivat silmät suurina tiellä olevaa autoa. Melukylässä käy harvoin autoja, sillä tie päättyy tänne. Ja onhan se kapea ja mutkainenkin. Britta ja Anna jäivät portille eivätkä uskaltaneet tulla puutarhaan, missä äiti ja Monikan äiti istuivat juomassa mehua ja me juttelimme Monikan kanssa. Mutta sitten minä huusin heille:

”Mitä te siellä seisotte tuijottamassa? Ettekö ole ennen ihmisiä nähneet?”

Ja silloin he tulivat tervehtimään Monikaa, ja Monika sanoi:

”Kuinka monta lasta tässä kylässä oikein on?”

”Kuusi ja puoli”, sanoi Lasse. Hänestä Kerstin on niin pieni, ettei häntä voi laskea kokonaiseksi lapseksi. Mutta silloin Olle suuttui ja sanoi:

”Itse olet puolikas!”

Me kerroimme Monikalle, että Britta ja Anna asuvat Ylätalossa ja Lasse ja Bosse ja minä Välitalossa ja Olle ja Kerstin Alatalossa.

”Minäkin haluaisin asua täällä”, Monika sanoi.

Kun Monikan äiti oli juonut mehunsa, hän meni istumaan autoon ja silloin Monikan piti mennä myös. Hänen äitinsä katsoi vielä kerran maisemaa ja sitten hän sanoi:

”Mutta eikö näin syvällä metsässä asuminen käy ikäväksi ja yksitoikkoiseksi?”

Äiti sanoi siihen:

”Meillä on niin paljon puuhaa, ettemme ehdi ajatella mokomaa.”

Minusta Monikan äiti oli vähän tyhmä, kun sanoi noin. Eihän meillä ole ikävää eikä yksitoikkoista. Minusta Melukylässä on vain hauskaa.

Sitten Monikan äiti ajoi tiehensä, ja Monika vilkutti meille niin kauan kuin näki meidät.

Minä luulen, ettei me nähdä Monikaa toiste. Hänestä jäi muistoksi vain rintaneula. Britta ja Anna saavat lainata sitä vähäksi aikaa.

Myöhemmin me juoksimme isoisan luokse Ylätalon vintille. Isoisä on oikeasti Britan ja Annan ukki, hän on melkein sokea. Mutta hän haluaa kovasti tietää kaiken mitä Melukylässä tapahtuu, joten täytyihän meidän kertoa hänelle autosta ja Monikasta. Isoisä sanoo, että jos meitä lapsia ei olisi, hän ei saisi tietää mitään. Sillä kaikilla Melukylän aikuisilla on niin kiire, etteivät he ehdi käydä juttelemassa hänen kanssaan.

Me kerroimme hänelle kaiken. Hän halusi kuulla paljon nimenomaan autosta, ja Bosse tiesi siitä joka yksityiskohdan. Ja isoisä sai pitää minun rintaneulaani kädessään. Minä sanoin hänelle, että siinä oli paljon pieniä punaisia helmiä, ja silloin isoisä sanoi, että hän tunsi sen kyllä hyppysissään ja näki kyllä sielunsa silmillä, että se oli kaunis rintaneula. Sitten minä kerroin hänelle, että Monikan äiti oli sanonut että Melukylässä oli varmaan ikävää ja yksitoikkoista, ja silloin isoisä sanoi:

”Hohhoijaa, kyllä ihmiset sitten ovat tyhmiä!”

Isoisästäkin Melukylässä on vain hauskaa.

MELUKYLÄSSÄ VASTA ON HAUSKAA

Lisa, Lasse, Bosse, Britta, Anna, Olle ja Kerstin nauttivat kevään ja kesän valoisista päivistä Melukylän vehreissä maisemissa. Lisa saa ikioman karitsan, ja yhtenä päivänä se pääsee peräti kouluun mukaan. Ollea pelottaa heiluvan hampaan irrottaminen, mutta onneksi Lasse keksii keinot. Ja vaikka kirsikoiden kaupustelu maantien varressa on pölyistä puuhaa, hyvät rahat sillä voi tienata!

Melukylän mainiosta maalaiselämästä kerrotaan myös kirjoissa *Melukylän lapset* ja *Melukylän lasten uudet kujeet*. Astrid Lindgrenin viehättävän lastenromaanisarjan on kuvittanut Peppi-kuvittaja Ingrid Vang Nyman, ja raikkaasta uudesta suomennoksesta vastaa Kristiina Rikman.

